

Carmen Mola

PURPPURA-
VERKKO

Suomentanut Einari Aaltonen

LIKE

Alfred Kordelinin säätiö on tukenut teoksen suomentamista.

Espanjankielinen alkuteos: *La Red Púrpura*

© Carmen Mola 2019

Translated from the original edition of Penguin Random House Grupo Editorial
S.A.U., Barcelona, 2019.

This edition has been published through the agreement with
Hanska Literary & Film Agency, Barcelona, Spain.

Suomenkielinen laitos

© Like Kustannus / Kustannusosakeyhtiö Otava 2021

LIKE

Like Kustannus

Helsinki

www.like.fi

ISBN 978-951-1-38757-2

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2021

I

RUKOILEN

Rukoilen puolestasi,
sydämessäsi on yö,
ja jos vain haluat, uskot.

Nainen odottaa autossa kiinnittämättä huomiota jouluisiin näkymiin. Ensi alkuun hän ajatteli, että radiosta olisi viihdykkeeksi, mutta hän ei voi sietää toimittajien teeskenneltyä riemua, väkinäistä yritystä virit-tää iloista tunnelmaa. Tähän aikaan vuodesta muutenkin rasittava radiomainonta on hänelle liikaa. Seuraavan joululaulun pärähtäessä soimaan hän viiltäisi ranteensa auki. Hän sammuttaa radion, joulun-pyhät ahdistavat häntä.

Hän vilkaisee kelloa. On jo myöhä, odotus kestää ennakoitua kauemmin. Hän tuijottaa väsyneenä liikennettä, neonvaloja, kadulla tungeksivaa hahmotonta ihmismassaa. Hän nousee autosta jaloittelemaan ja tuntee joulukuisen kalsean viiman korvissaan, nenässään ja hiuksissaan. Hän suuntaa San Miguelin torille ja edelleen Plaza Mayo-rille Calle de Ciudad Rodrigoa pitkin. Ihmismerestä on mahdotonta erottaa miestä, jota hän odottaa.

Kun hän palaa autolle, kaksi passipoliisia on kirjoittamassa rekis-terinumeroa muistiin. Hän kiiruhtaa heidän luokseen anteeksi pyy-dellen. Hän on juuri lähdössä, hänen miehensä on torilla hakemassa joulukuusta ja palaisi ihan kohta. Hänellä on onnea: sakkoa ei ole vielä ehditty kirjata tietoverkkoon ja vihkoa pitelevä poliisi käskee häntä siirtämään auton muualle. On turha selittää, ettei missään ole vapaita parkkipaikkoja. Parasta vain ajaa muualle, olla ottamatta riskiä, että poliisi muuttaa viime hetkellä mieltään. Hänen pitäisi vain ajaa pikku kierros ja toivoa, että poliisit häipyvät paikalta, koska hän aikoo palata samaan kadunkulmaan ja ajaa auton toisen puolen renkaat jalkakäytävälle, jotta muut ajoneuvot pääsevät kulkemaan ohi. Kuja on kapea.

Nyt odottaminen käy tukalaksi. Pelivaraa ei enää ole. Jos poliisit palaavat, hän saa sakot, sitten virkavallan huomio kiinnittyy häneen ja auton rekisterinumero päätyy poliisin tietokantaan.

Oh! kulkee joukko meluavia turisteja, joilla on oranssit peruukit. Heidän perässään kävelee mies, Dimas. Hän taluttaa kädestä noin viisi- tai kuusivuotiasta poikaa. Nainen käynnistää moottorin. Hän häivyttää esiin puskevan apeuden nähdessään pikkupojan puhuvan Dimasille kuin omalle isälleen. Hänestä näyttää jopa, että poika hymyilee. Hän kuulee pätkän heidän keskustelustaan, kun mies avaa oven ja asettuu pojan kanssa takapenkille: ei hätää, äiti tulee kohta, ei syytä huoleen.

Laulava äänensävy, jota Dimas käyttää puhuessaan lapsille, kuulostaa teennäiseltä, melkeinpä pahaenteiseltä. Mies osoittaa sanansa naiselle:

– Mennään, mitä helvettiä sinä oikein kuppaa?

Äänensävyn muutos on niin jyrkkä, että pikkupoikakin huomaa sen. Nyt lasta pelottaa. Auto lipuu Calle Mayoria pitkin Bailénin suuntaan, mutta liikenne on ruuhkautunut ja eteneminen hidasta. Lapsi huutaa, kysyy äitiään, hän selvästikin tajuaa, että mies vain teeskenteli mukavaa ja että hän on päätenyt ansaan. Mies läimäyttää poikaa ja itku katkeaa äkisti. Kuuluu vain tukahtunutta ininää. Nainen etsii lapsen kasvot taustapeilistä.

– Mikä sinun nimesi on?

Lapsi vastaa heiveröisellä, tutisevalla äänellä.

– Lucas.

1

Näytöllä näkyy lähes tyhjä, karu tila. Huoneen keskellä on vain puutuoli ja nuhjuisella tiiliseinällä kookas näyttö. Mistään ei ole pääteltävissä, mitä tilassa tulee tapahtumaan, mutta vähitellen yhä useampi tietokone avaa kuvayhteyden huoneeseen. Parissa minuutissa yhteyksiä on auki lähes sata. Koneiden omistajat eivät tunne toisiaan, vaikka saavat nähtäväkseen saman näytöksen. Suurin osa heistä on Espanjasta, mutta väkeä on myös Portugalista, Meksikosta ja Brasiliasta. Monet heistä ovat 35–55-vuotiaita miehiä. Joukossa on tosin muutama naisenkin, useita eläkeläisiä ja jopa yksi alaikäinen. Kaikki ovat maksaneet vaaditut kuusituhatta euroa bitcoineina salatun yhteyden välityksellä jälkiä jättämättä.

Seinä näyttö välähtää päälle. Kuvaan ilmestyy jalkapallokentän vihreä nurmi. Pelaajat ovat valmiina astumaan kentälle, kamera kuvaa heitä ja heidän nimensä ilmestyvät ruudulle. Mestarien liigan lohkovaiheen ottelu on alkamassa, vastakkain ovat Real Madrid ja Moskovan Spartak.

Kuvayhteyden avanneet eivät ole kuitenkaan kiinnostuneita jalkapallo-ottelusta. Kuvien välityksellä tilaisuuden järjestäjät todistavat, että lähetys on suora. On tärkeää tehdä selväksi, että käynnissä on livenäytös eikä tallenne, nimenomaan siksi osallistujat ovat pulittaneet siitä ison summan.

Pelaajat siirtyvät kentälle, jokainen heistä pitää kädestä poikaa tai tyttöä, he asettuvat ryhmäkuvaan, vastustajat kättelevät toisensa, sitten kuunnellaan liigan hymni ja arvotaan kenttäpuoliskot. Ottelu käynnistyy.

Pallo on jo pelissä, mutta näytös ei ole vielä alkanut. Katsojat ovat maksaneet nähdäkseen, kuinka juuri ja juuri täysi-ikäinen nainen kuolee heidän silmiensä edessä.

– Onnistui!

Mariajon huudahdus rikkoo Tapausanalyysiryhmän rauhan. He ovat odottaneet tätä hetkeä kaksi kuukautta.

– Oletko varma? Orduño kysyy.

– Täysin, tarkkailemamme IP-osoitteen yhteys on auki, tapah-tuma, kuten he sitä kutsuvat, alkaa viisitoista yli yhdeksän eli meillä on vartti aikaa. Ilmoittakaa muille sillä välin kun minä varmistan sijainnin.

Operaatiota on suunniteltu monta viikkoa, ja koko sen ajan he ovat odottaneet, että Mariajo, TARin kuusikymppinen hakkeri, ilmoittaa sen käynnistyneen. Kaikki tietävät, mitä pitää tehdä seuraavaksi: Elena Blanco ja Mariajo lähtisivät paikkaan, jossa tarkkailtu tietokone sijaitsee, ja valmiusryhmä tulisi mukaan. Zárate, Chesca ja Orduño odottaisivat jatko-ohjeistusta poliisivoimien ilmailuvontayksikössä. Buendía päivystäisi TARissa siltä varalta, että jossain tarvittaisiin lisätukea.

– Pirauttaisitko Záratelle?

– Pirauta itse. Minä etsin käsiini Elenan. Chesca ei ole muuttanut mieltään ryhmän uudesta jäsenestä, hän ei voi edelleenkään sietää Záratea.

Mariajo näpyttelee kuumeisesti. Kukaan ryhmän muista jäsenistä ei tiedä, mitä hän tarkalleen ottaen tekee, vain että hän on löytänyt jotain ja ettei hän antaisi periksi ennen kuin olisi saanut selville, kuka on kaiken takana.

– Paskiaiset, hän murisee. – Tämänpäiväinen näytös on live-murha.

– Voimmeko me estää sen?

– Yritetään, meidän täytyy lähteä Rivasiin.

Otteluiltoina Elena käy mielellään Calle Huertasin Cher'sissä.

Hän ei katsonut sen näyttöruuduilta jalkapalloa vaan mauttomia videoita asiakkaiden tulkitsemien laulunsanojen taustalla.

– Etkö laula Minaa?

– En tänään, täytyyhän sitä välillä luritella jotain muutakin. Tänään minun tekee mieli esittää Adriano Celentanon ”Preghero”.

Heti kun Jeanetten ”Soy rebelden” tulkitseva tyttö olisi saanut laulun loppuun, olisi Elenan vuoro: *Preghero, per te, che hai la notte nel cuor e se tu lo vorrai, crederai*. Hänen ei tarvitse koskaan katsoa sanoja, hän osaa ne ulkoa.

Jeanetten laulu soi edelleen, kun hänen puhelimensa hälyttää.

– Rivas? Hienoa, tulen heti. Olen paikalla samaan aikaan kuin te. Ovatko kaikki valmiina?

Elenan lauluvuoro jää väliin. Carlos, vakioasiakas hänkin, tarttuu varmaan tilaisuuteen: Puolestasi rukoilen, sydämässäsi on yö...

Näytölle on ilmestynyt tyttö, joka seisoo tuolin vierellä. Hän näyttää typertyneeltä, vaikka kaikki tietävät, ettei häntä ole huumattu. Kukaan ei halua säästää häntä kärsimyksiltä, päinvastoin: mitä kammottavampaa tytöllä on, sen parempi näytös. Jos uhri ei olisi tuskissaan, esitys olisi yhtä tyhjän kanssa, sama kuin katselisi kirurgin tekemää leikkausta. Ja kuka haluaisi maksaa kirurgin työn seuraamisesta? Katsojat ovat pulittaneet ison summan, jotta he pääsisivät todistamaan kärsimystä ja kuoleman.

Yhteyden avanneet ovat nähneet vaivaa ja ottaneet riskin, liittyneet Purppuraverkkoon. He ovat ilmoittautuneet etukäteen, maksaneet vaaditun summan bitcoineina ja odottaneet viestiä näytöksen alkamispäivästä ja -ajasta. He ovat toimineet niin, koska luottavat seremoniamestariin. Dimasiin. He eivät ole koskaan nähneet hänen kasvojaan – niitä peittää aina meksikolaisen showpainijan naamio – mutta katsojat tunnistavat hänet liikkeistä niin kuin jalkapalloa seuraavat tunnistavat seinän näyttöruudulla liikkuvat pelaajat juoksutyylistä ja sijoittumisesta kentällä. He ihailevat Dimasia niin kuin toiset ihailevat Messiä tai Cristiano Ronaldoa. Jotkut jopa

uskovat, että he tunnistaisivat Dimasin, jos sattuisivat näkemään tämän kävelemässä kadulla.

Tyttö on kaunis ja nuori, kovin nuori – mahdollisesti juuri ja juuri täysi-ikäinen – tummahiuksinen ja suurisilmäinen. Kasvonpiirteiden perusteella hän voisi olla espanjalainen – se on katsojakunnan mieleen, etenkin jos uhri on lisäksi kokematon ja pumpulissa kasvanut – tai ehkä marokkolainen. Joku, jonka ääni ei kuulu tietokoneyhteyden välityksellä, antaa käskyjä tytölle, joka on nyt istunut tuolille. Hän katsoo pelokkaasti ympärilleen ja on selvää, ettei hän tiedä, mitä on luvassa tai mikä häntä odottaa. Käsituskyydyn ylittävä tuska ja kärsimys.

2

Sanotaan, että Rivas-Vaciamadrid on kolhosta nimestään huolimatta Madridin ympäristön parhaimpia asuinalueita. Se on Espanjan seitsemänneksi vaurain asutuskeskittymä. Sinne asettuneiden tulotaso on hyvä. Alue on oikea paratiisi, jonne ei uskoisi ongelmien pesiytyvän. Siellä on kerrostaloja ja paritaloja, ja monet asukkaista ovat nuoria perheellisiä ammatinharjoittajia. Liikuntapaikkoja ja tiloja kulttuuritapahtumien järjestämiseen piisaa. Elämä Rivasissa on leppoisaa, siellä panostetaan kestävään kehitykseen ja siellä on hyvä asua ja kasvattaa lapsia. Juuri siksi Alberto halusi muuttaa sinne, vaikka unelma paritalon puolikkaasta, puutarhasta ja uima-altaasta edellyttikin isoa asuntolainaa. Onneksi Roblesin perheen tilanne on sittemmin kohentunut. He ovat ylpeitä talostaan, asuinalueestaan ja vasta hankitusta Leksuksestaan. He ovat pärjänneet oikein hyvin.

Vaikka kesä loppuu virallisesti vajaan viikon päästä, on edelleen kaunista ja päivällä helteistä, joten Sandra on vaikea saada pois uima-altaasta. Tyttöä täytyy uhata rangaistuksella, vähän kovistella.

– Joko nouset heti paikalla vedestä tai tyhjennän altaan etkä voi enää uida, isä kailottaa.

– Ei allasta saa tyhjentää, koska vettä ei saa haaskata, Sandra huikkaa nenäkkäästi.

– No, sitten minä juon altaan tyhjäksi, jottei vesi mene hukkaan.

Sandra nauraa, hassuttelu on varmaan ainoa tapa saada tyttö tottelemaan. Alberto kietoo Sandran pyyhkeeseen ja kantaa tämän

syllissään sisään. Molemmat nauravat mielikuvalle isästä juomassa uima-allasta tyhjäksi. Soledadilla on illallinen melkein valmiina.

- Mikä noin kovasti naurattaa?
- Isän höpinät. Mitä meillä on ruuaksi, äiti?
- Tomaattikeittoa ja pyöryköitä.

Alberto ei tiedä, miksi tytär kysyy, mitä on ruuaksi, koska he syövät tätä samaa ruokaa vähintään kaksi tai kolme kertaa viikossa: purkkitomaattikeittoa ja pakastepyöryköitä. Hän ja hänen vaimonsa eivät kumpikaan pidä ruoanlaitosta. Sandra syö mukisematta lautasensa tyhjäksi jopa niinä harvoina kertoina, kun heillä on jotain terveellistä – hän muistaa sen kerran, kun ateriksi oli parsakaalia. Kun hän oli pieni, äiti ei koskaan laittanut ruuaksi pakastepyöryköitä vaan teki ne alusta asti itse.

- Daniel, tuletko alakertaan syömään?
- Hän kuulemma opiskelee.
- Opiskelee? Voin lyödä mistä tahansa vetoa, että hän vain leikkii tietokoneella. Pelaa jotain tappopeliä.
- Älä puhu tuollaisia tytön kuullen. Ja tulehan nyt pöytään, keitto jäähtyy.

Alberto istuu mykistetyn television eteen: peli Madridin ja Spartakin välillä on edelleen nolla nolla. Venäläiset saavat maalintekopaikan, mutta siitä selvitään säikähdyksellä.

- Aiotko katsoa jalkapalloa?
- Siinä ei ole ääntä, anna olla, Alberto inttää.

Sandralla on takuulla nälkä, koska uima-altaassa polskuttelu lisää ruokahalua. He söisivät kaikessa rauhassa ja Alberto saisi seurata sivusilmällä jalkapallo-ottelua.

- Kai muistat, että syömmme sunnuntaina äidin luona.
- Sunnuntai taitaa olla Sandralle viimeinen tilaisuus päästä altaaseen, Alberto väistelee. – Voisimme mennä äitisi luo vasta seuraavalla viikolla, jotta tyttö pääsee vielä uimaan.
- Niin, äiti, tytär sanoo anovasti. – Ei me voida jättää väliin viimeistä allaspäivää.

Soledad ei ehdi vastata. Kuuluu kova kolahdus. Ovi on avautunut, se on murrettu voimalla, ja sisään ryntää poliiseja, ehkä erikoisryhmä Geon jäseniä, jollaisia Soledad ja Alberto ovat nähneet vain televisiossa. Poliisien perässä ovesta astuu eteiseen 45–50-vuotias nainen, jolla ei ole univormua eikä asetta esillä.

– Pysykää paikoillanne! Missä tietokone on?

– Mikä niistä? Soledad parahtaa säikähtäneenä. – Niitä on useita.

– Daniel on omassa huoneessaan. Vaikka Sandra on vasta yhdeksänvuotias, hän on ainoa, joka arvaa, ketä poliisit etsivät.

Kuullessaan metelin alakerrasta Daniel arvaa, että häntä on tultu hakemaan. Hän tietää, että hänen on sammutettava tietokone mutta jokin estää häntä tekemästä niin: näky on lumonnut hänet. Kymmenessä minuutissa Dimas on osoittanut olevansa erityinen, taiteilija. Ensimmäiseksi, kun uhri alkoi huutaa ja anella armoa, Dimas iski nyrkkinsä nuoren naisen mahaan niin, että tämä vääntyi tuskissaan kaksin kerroin henkeään haukkoen. Sitten hän alkoi riisua naista. Nainen itki ymmärtämättä, mitä oikein tapahtui, mutta siinä vaiheessa hän jo varmasti tajusi, että yöstä tulisi äärimmäisen tuskallinen.

Daniel kuulee miesten kopistelevan portaissa eikä osaa päättää, mennäkö heitä vastaan, hypätäkö ulos ikkunasta vai rojahtaako sängylle muka lukemaan kirjaa. Hän ei ehdi tehdä mitään. Hän sammuttaa näytön vain hetkeä ennen kuin kaksi univormupukuista miestä tunkeutuu huoneeseen ja tönäisee hänet sängylle. Miesten jälkeen sisään tulee kaksi naista. Vanhempi heistä istuutuu tietokoneen ääreen ja alkaa käyttää sitä harjaantuneesti. Daniel näkee, kuinka nainen asentaa jonkin laitteen yhteen koneen porteista, sitten näyttö välähtää päälle. Vaikka hän tutisee pelosta, hän yrittää vilkuilla naisen olkapään yli nähdäkseen, mitä uhrille parhaillaan tehdään.

Lähetys jatkuu näytöllä. Dimas ja nuori nainen eivät ole enää kahden. Huoneeseen on tullut toinen mies, jolla on huppupipo ja

metallinen käsiproteesi. Nuoren naisen veren tahraamat kasvot eivät erotu kunnolla.

– Miten voit katsoa tuota? kysyy nuorempi huoneeseen tulleista naisista. Danielin korviin äänensävy ei ole niinkään moittiva kuin kummasteleva.

– Häh? Mitä ihmettä tuo oikein on? Daniel yrittää puolustautua. – En minä tiedä, mitä tuo on!

– Ottakaa poika mukaan.

Toinen huoneeseen ensimmäisinä rynnänneistä poliiseista tuuppii Danielin ovelle. Poika päätyy kasvotusten isänsä kansa.

– Toivottavasti tämä on väärinkäsitys, pelkkä väärinkäsitys, isä ähisee kasvot irvessä.

Daniel olisi halunnut isän halaavan häntä. Hän on kuin pikkulapsi, joka on tehnyt jotain tuhmaa mutta hän tietää, että tilanne on oikeasti pahempi, paljon pahempi. Tällä kertaa hän on tyrinyt toden teolla.

3

Chesca, Orduño ja Zárate odottavat poliisin ilmavalvontayksikön hallissa Cuatro Vientosin lentokentällä. Neljä helikopteria on välittömässä lähtövalmiudessa. Ne saavat nousta ilmaan koska tahansa, lennonjohto päivystää valppaana. EC-135-helikopterit on varustettu yölentoa varten, jokaiseen niistä mahtuu seitsemän henkeä ja matkanopeus on kaksisataaviisikymmentä kilometriä tunnissa. Kopterien aseistettu miehistö on valmiina toimimaan.

TARin jäsenillä on yllään siniset, lähes sotilaalliset univormut. Jokaisen persoonallisuus kuitenkin erottuu vaatteiden alta. Orduño, joka oli ennen Elenan ryhmään värväämistä palvellut Geossa, sulautuu muiden erikoisryhmän jäsenten joukkoon. Samoin riuksaotteinen, kuntosalilla viihtyvä Chesca. Zárate on lihaksikas, pitkä ja vahva mutta jokin hänen tavassaan kantaa univormua saa hänet vaikuttamaan virkamieheltä, joka on päätenyt väärään paikkaan.

– Katso nyt, hän on kuin merijalkaväen solttu jostain elokuvasta, Chesca sanoo. – Hän on se alokas, joka heittää henkensä heti alussa. Tyyppi, joka halusi sotilaaksi, koska hänen isoveljensä kaatui Persianlahden sodassa.

– Älähän höpötä, nouset hänen kanssaan kopteriin heti kun käsky käy. Kannattaa vain pysyä valppaana.

– Sinulla ei ole tyttöystävää, koska olet tuollainen törppö, Orduño.

Zárate tuijottaa herkeämättä kännykkäänsä vähän matkan päässä. Hän haluaa, että operaatio käynnistyy.

TARIin palattuaan he voisivat tutkia tallennetta ja etsiä keinoa tunnistaa uhri ja hänen tappajansa. Nyt he voivat vain yrittää pelastaa hänen henkensä.

He ehtivät nähdä, kuinka proteesimies painoi taltan nuoren naisen silmään. Sitten mies leikkasi silmäluomen irti, jotta uhri ei voisi sulkea silmäänsä, näky on irvokas, nuori nainen näyttää vanhan-aikaiselta nukelta. Nyt miehellä on kädessään vasara. Näyttää siltä, että hän aikoo iskeä sillä talttaa, mutta yhtäkkiä hän käännähtää ja laskee työkalun kädestään. Meksikolaista naamiota pitävä mies palaa huoneeseen. Elena ei pysty katsomaan, kuinka mies tarttuu reikätaltaan, työntää sen nuoren naisen suuhun ja iskee sen vasaralla posken läpi.

Onko Lucas toinen noista miehistä? Meksikolaista naamiota pitävä? Uhrin huudot syöpyvät Elenan aivoihin. Ja vaikka hän yrittää karkottaa ajatuksen, hän tuntee olevansa osasyllinen näkemäänsä kidutukseen.

Hän on niin keskittynyt tuskaansa, että säpsähtää kuullessaan Mariajon äänen.

– Jäljitin koneen olinpaikan. Luulen, että lähetys tulee sieltä.

Kaikki ponnahtavat pystyyn kuin jouset, kun Záraten kännykkä soi.

– Kuuntelen, hän sanoo. – Navacerrada, hän ilmoittaa sitten läsnäolijoille.

Hänen ei tarvitse sanoa enempää, he ovat perehtyneet kaikkiin paikkoihin, joihin se saattavat päätyä sinä yönä. Toistaiseksi kaikki sujuu suunnitellusti.

Orduño saattaa heidät helikopterille ja toivottaa onnea. Hän jää odottamaan siltä varalta, että hänen pitäisi kiirehtiä johonkin toiseen paikkaan tai lähteä myöhemmin kollegoiden avuksi. Myös TARissa päivystävä Buendía on kuullut uutisen ja on arvatenkin lähettämässä paikan päälle autopartioita.

– Onnea matkaan, toverit. Pitäkää varanne, Orduño huikkaa hyvästiksi.

Kaikki on mallillaan, miehet paikoillaan ja helikopterit lähtövalmiina.

– Tarkkaa osoitetta selvitetään parhaillaan. Kuinka kauan matka Navacerradaan kestää? Zárate kysyy kopterin toiselta ohjaajalta.

– Kohteeseen on kuusikymmentä kilometriä, ja matkanopeuden saavuttamiseen kuluu hetki. Arviolta kahdeksastatoista kahteenkymmeneen minuuttia. Ehkä ei sitäkään.

Kopterissa ovat Chesca, Zárate, kaksi lentäjää ja kolme Georyhmän jäsentä. Toinen kopteri seuraa perässä kyydissään lisää erikoisryhmän väkeä. Perille päästyään heidän täytyy päättää, menevätkö he sisään taloon vai jäävätkö he odottamaan komisario Blancoa. Jos kidutettava tyttö on edelleen hengissä, heidän täytyy yrittää pelastaa tämä. He ottavat riskin vain jos tytön pelastaminen on mahdollista.

Elena välttää edelleen katsomasta tietokoneen näyttöä. Ääni riittää antamaan käsityksen, mitä tyttöparka joutuu kärsimään naamiokasvon ja proteesikäden armoilla. Hän ei halua häiritä Mariajoa, joka jatkaa työskentelyä, välillä pojan koneella ja välillä mukanaan tuomalla laitteella. Hän tietää suurin piirtein, mitä ryhmän tietotekniikka-asiantuntija tekee: jäljittää IP-osoitteita ja purkaa niiden salauksia yrittäessään selvittää lähetystä välittävän koneen sijaintipaikan. Lopulta hakkeri kääntyy ja hymyilee.

– Calle de los Arcos, Navacerrada.

Elena katsoo puhelimestaan alueen karttaa.

– Siellä on huviloita.

– Se on loogista, kuulithan itsekin, kuinka lohduttomasti tuo tyttöparka huutaa. Ei tuollaista voi tehdä kerrostaloasunnossa, koska naapurit kuulisivat.

Elena voi vain toivoa, että hänen väkensä saapuu paikalle ajoissa, kun hän välittää helikopteriin tarkan osoitteen ja määrää paikalle apuvoimia. Hänen äänensä on luja eikä siinä kuulu hätäännys: hän pelkää, että kun kaksi raakalaista pidätetään ja heiltä riisutaan

naamiot, toinen heistä osoittautuu Lucasiksi. Hänen kadonneeksi pojakseen.

Zárate välittää lentäjille ohjeita sitä mukaa kun saa niitä.

– Calle Arcos taajaman pohjoispuolella lähellä hotelli Arcipreste de Hitaa.

Zárate ei tiedä, miten lentäjät löytävät paikan mutta olettaa, ettei se tuota vaikeuksia, koska toinen heistä kohottaa peukalonsa.

– Onko tyttö vielä hengissä? Chesca ei pysty peittelemään huolestustaan.

– Ei ainakaan sanottu, että hän olisi kuollut. Jos uutta yhteydenottoa ei kuulu, menemme sisään heti saavuttuamme.

He eivät tarvitse oikeuden määräästä. Koska rikos on parhailaan käynnissä ja on epäily, että talossa on ihminen hengenvaarassa, heillä on paitsi oikeus myös velvollisuus mennä sisään, jotta murha saadaan estettyä. Lentäjä ilmoittaa:

– Kuusi minuuttia kohteeseen.

Tietokoneen ruudulla näkyvä tyttö on menettänyt tajuntansa, eikä se ole kiduttajien mieleen. Heidän täytyy pitää hänet tajuissaan, jotta maksavat katsojat saisivat rahoilleen vastinetta. Lähetyspaikan selvittänyt Mariajo vilkaisee tyttöä ensimmäisen kerran tarkemmin.

– Tapettiinko hänet? hän huudahtaa hädissään.

– En usko, häntä varmaan herätellään, Elena vastaa.

Tyttö saadaan virkoamaan, kun hänen käsivarteensa annetaan ruiske.

– Tyttöparka. Miten tällainen voi edes olla mahdollista? Ei helvetti.

Elena ei sano mitään, koska tietää, ettei Mariajo odota vastausta. Hän tietää myös, ettei mikään poista hänen vastuutaan. Hänen oma poikansa kun saattoi olla kiduttaja, mahdollisesti jompikumpi näytöllä esiintyvistä miehistä, ja luultavasti Lucasiakin oli kidutettu. Onkohan poika vielä hengissä?

Lucasin katoamisesta on kulunut kahdeksan vuotta. Ja vain pari kuukautta sitten Elena näki videon, jolla hänen teiniksi varttunut poikansa puhui ja kehotti häntä lopettamaan etsimisen. Hän ei ole puhunut videosta kenenkään kanssa. Mitä hyötyä olisi kertoa siitä ex-miehelle? Eikö ole armeliaampaa antaa tämän elää uskossa, että Lucas kuoli jo ajat sitten? Hän ei ole maininnut videosta edes kollegoilleen Tapausanalyysiryhmässä, ei Záratellekaan. Ehkä hänen alaisensa olisivat sanoneet, että hän näki näkyjä. Että videolla esiintynyt teini ei ollut Lucas. Hän on säilyttänyt kuvakaap-

pauksen pojastaan. Video katosi hänen kännykästään ja verkosta heti tallenteen päätyttyä. Elenan ei kuitenkaan tarvitse nähdä sitä uudestaan, koska hän on täysin varma näkemästään. Pojan kasvot syöpyivät hänen mieleensä. Lucasin oli kaapannut rikollisjärjestö nimeltä Purppuraverkko, joka pysyttelee piilossa ja välittää syvässä verkossa väkivaltaista kuvamateriaalia. Ja video paljasti jotain vielä kauheampaakin: jossain vaiheessa vankeuttaan Lucas oli siirtynyt vihollisen puolelle. Elena ei tiedä miten ja miksi niin oli käynyt, mutta nyt kuvat ovat ujuttautuneet osaksi hänen painajaisiaan. Lucas hymyilemässä veitsi kädessä valmiina kiduttamaan tuoliin sidottua tyttöä. Tämän silmät ovat vaaleanruskeat ja täynnä pelkoa. Aikooko Lucas kiduttaa tyttöä vai tappaa tämän? Painajaisissa kummatkin vaihtoehdot toteutuvat ja Lucas on aina tappaja, hänen huulillaan on sadistinen hymy ja silmissään hullunkiilto. Tallenteen näkemisestä lähtien Elena Blanco on keskittynyt vain ja ainoastaan Purppuraverkon hajottamiseen ja poikansa etsimiseen.

Huvila-alueella on paljon puustoa, ja helikopterin täytyy etsiä sopiva paikka voidakseen laskeutua. Aukea löytyy kahdensadan metrin päästä kohteesta. Matkalla talolle he näkevät meteliin havahtuneiden ihmisten ilmestyvän ikkunoihin. Erikoisryhmä Geon jäsenet seisautuvat aidan taakse. Zárate soittaa Elenalle.

– Olemme ovella, talossa ei näy liikettä. Onko tyttö vielä hengissä?

Elena nostaa katseensa näyttöön, jolla tyttö on edelleen hengissä vaikka varmaan haluaisi jo kuolla. Meksikolaisella naamiolla kasvonsa peittänyt mies pitelee käsissään lintua. Mariajo katsoo kauhuissaan.

– Mitä he oikein aikovat tehdä? Kammottavaa, hehän ovat täysiä raakalaisia.

Siitä ei ollut epäilystä aikaisemminkaan. Elena tietää, että käskyn antaminen vaarantaa hänen alaistensa hengen, mutta hänellä ei ole muuta vaihtoehtoa.

– On, Zárate, tyttö on hengissä. Teidän täytyy mennä sisään. Nyt heti!

Mitään ei tapahdu, kun Chesca, Zárate ja Geo-ryhmän jäsenet lähtevät liikkeelle. He etsivät merkkejä hälytysjärjestelmästä, mutta mitään ei löydy. Geon jäsenet osaavat työnsä, ja vajaassa minuutissa sekä etu- että takapihan puoleinen uloskäynti on varmistettu.

Kenttäoperaatiota johtava komisario antaa viimeiset ohjeet. Zárate, komisario itse ja viisi Geo-ryhmän jäsentä astuvat sisään etuovesta, Chesca ja muut kiertävät takaovelle, ja jos kukaan ei yrittäisi paeta sitä kautta, hekin menisivät sisään.

– Mies lataa pistoolia, näyttöä tapettava vanha hakkeri huudahtaa.

Ammutaanko tyttö? Mariajo ja Elena eivät usko, kuolema tuntuu turhan lempeältä lopulta tähän saakka jatkuneeseen kidutukseen.

Elena on kahden vaiheilla. Hän pohtii, onko hänen väkensä turvassa, ehtiikö iskuryhmä pelastaa tytön, paljastuuko naamion takaa hänen poikansa Lucas. Tosin hän ei yllättyisi, jos se verhoaisikin rokonarpisia kasvoja, joita hän on etsinyt monta vuotta.

Pistoolin ladannut proteesikätkäinen mies tähtää aseella tyttöä päähän. Mariajo ja Elena pidättävät hengitystään, mutta kiduttaja laskee aseensa kädestänsä.

– Huomaatko? He ovat yhtenänsä aikeissa tehdä jotain, ensin reikäkaltalla ja nyt pistoolilla mutta laskevat aseensa kuitenkin viime hetkellä kädestänsä, Elena huomauttaa.

– Miksiköhän? Mariajo sanoo.

– Ei se ainakaan mitään katumusta ole.

Huvilalla Guadarramavuoren juurella kaikki on valmiina. Iskuryhmää johtava komisario antaa käskyn ja ovi murretaan. He menevät sisään. Kukaan ei tee vastarintaa, he löytävät talosta vain iäkkään naisen, joka katsoo heitä kauhistuneena.

– Älkää liikkuko, painakaa kämmenenne takaraivoa vasten, Zárate ärähtää. – Keitä muita on paikalla?

– Mieheni, mutta hän meni nukkumaan hetki sitten, pelästynyt vanhus vastaa. – Hän ottaa unilääkkeen eikä herää mekkalaan.

Geo-ryhmän jäsenet ovat tulleet sisään aseet ampumavalmiina. Chesca kävelee keittiöön. Iskuryhmää johtava komisario laskee aseensa.

– Täällä ei ole ketään.

Zárate ei anna periksi.

– Onko talossa kellari?

– Ei, vain tämä kerros ja yläkerta. Pelästynyt vanhus istuu nojatuoliin irrottamatta katsettaan taloensa tunkeutuneista poliiseista.

– Missä tietokone on?

– Siinä on jotain vikaa, olin juuri katsomassa tabletilta *Puente Viejon salaisuuden* tämänpäiväistä jaksoa.

Elena tuijottaa näyttöä kauhuissaan, laskee puhelimen korvaltaan.

– Vesiperä, Mariajo, me epäonnistuimme.

Hakkeri ei ymmärrä. Hänen ilmeensä muuttuu, se ei ole enää toiveikas vaan pelkästään ahdistunut, koska tytön kärsimykset jatkuivat eivätkä he pystyneet pelastamaan tätä.

– Sieltä lähetys kuitenkin tuli.

Hän ei sano muuta. Samaan aikaan meksikolaista naamiota pitävä mies on ilmestynyt jälleen näytölle. Nyt hän pitelee pistoolia. Hän lähestyy uhria päättäväisesti, painaa piipun tämän rintaa, sydäntä vasten. Ja ampuu. Luoti iskeytyy voimalla, ja jo eloton nuori nainen rojahtaa selkä edellä lattialle. Mariajo tuijottaa näyttöä, ja kestää hetken ennen kuin hän saa sanottua mitään.

– En tiedä, miten he onnistuivat hämäämään minua. Nappaamme heidät silti, hän vannoo itsekseen.

– Jututan pojan vanhempia.

Elena nousee voipuneesti jalkeille ja poistuu huoneesta. Vasta sillä hetkellä hän tajuaa, että seinällä on samanlainen juliste kuin

se, jonka Abel, hänen ex-miehensä, oli ripustanut Lucasin huoneeseen pojan ollessa viisivuotias. Juliste esittää valkoihoista ja vaaleahiuksista koripallonpelaajaa, jonka vihreässä pelipaidassa komeilee numero 33. Pelaaja on Bird, Lintu. Hän ajattelee lintua, jolla tyttöä oli kidutettu, se oli erikoinen, väriltään sininen. Hän käskee viedä perheen teinipojan TARin pidätystiloihin. Juuri nyt hänellä ei ole voimia puhua nuorukaisen kanssa, koska hänestä tuntuisi kuin hän kuulustelisi omaa poikaansa.

Sinä yönä kukaan ei nukkunut hyvin. Elena ja Mariajo todistamiensa kauhujen ja epäonnistumisen takia. Chesca, Orduño ja Zárate, koska he eivät onnistuneet keskeyttämään kidutusta. Buendía siksi, ettei hän saanut tilaisuutta auttaa kollegoitaan. Yö oli epäilemättä ollut raskas myös Danielille, Sandralle, Soledadille ja Albertolle, koko musertuneelle perheelle.

Romanialainen baarimikko Juanito tarjoilee Elenalle aamuvarhain tomaattileivän ja näkee komisarion väsyneestä olemuksesta, että tällä on takanaan uneton yö.

– Oliko parkkihallissa viime yönä maastoauto, komisario?

– Olisikin ollut, Juanito. Viime yönä oli töitä. Ikävä tapaus.

Mieluummin olisin kyllä painellut Didín parkkihalliin, usko pois.

– Sen kun soitatte koska vain. Voin vuokrata liikkeen järeimmän Land Roverin. Sitten saatte palata kotiin rentoutuneena.

– Oikein ystävällistä, komisario sanoo nauraen.

– Tekisin sen teidän takianne, en itseni, romanialaisveijari tokaisee. – Talletan säästöpossuun puolet juomarahoistani, jotta minulla on tarpeeksi varoja sitten, kun päätätte soittaa.

– Sovittu, joku kerta soitan sinulle. Sinun täytyy kuitenkin olla kärsivällinen, koska en varmaankaan soita tänä enkä ensi vuonna. Eikö Madrid pelannut eilen?

– Ei sille mitään voi, komisario. Joukkue pelasi huonosti niin kuin aina, mutta voitti silti. Muutan vielä johonkin toiseen maahan, jottei minun tarvitse enää katsoa pelejä.

– Älä lähde, en pärjää ilman sinua. Sitä paitsi kyllä sinä niitä pelejä katsot, eihän niiltä voi välttyä. No niin, kaadapa minulle grappa.

– Syömähampaiden huuhteeksi, kuten tavataan sanoa. Älkää toki viskellä niskojanne tarjoukselleni, komisario.

– Syömähampaiden huuhteeksi, viskellä niskoja? Elena hymyilyttää. – Keneltä sinä oikein opit noita sanontoja? Joltain komeljanttarilta, vai?

Toisinaan Elena tietää heti aamusta, että aamuinen jutustelu Juaniton kanssa jää päivän ainoaksi kohokohdaksi. Romanianlainen on juomarahansa ansainnut.

Elenan päästyä TARIin Calle Barquillolle hänelle ilmoitetaan, että teinipoika Danielin vanhemmat Rivasista odottavat häntä.

– Missä poika on?

– Meidän piti siirtää hänet yöksi alaikäisille tarkoitettuun säilöön, mutta hän on parhaillaan matkalla tänne.

Elena seisahtuu lasiruudun ääreen katsomaan vanhempia. He ovat silmin nähden typeryneitä ja väsyneitä, se on ymmärrettävää, mutta puolisoiden olemuksessa on eroja: Soledad vaikuttaa surulliselta, Alberto puolestaan vihaiselta. He näyttävät aivan tavallisilta vanhemmilta, ja sellaisia he ovatkin, eivät mitään hirviön kasvattajia. Elena tietää sen omasta kokemuksesta.

– Olen komisario Elena Blanco, TARin päällikkö. Hyvää päivää.

– Missä poikani on? Soledad nousee saman tien jalkeille. Äiti puolustaa aina poikaansa, syytettiin tätä mistä tahansa.

– Hän on matkalla tänne. Hän voi tietääkseni hyvin. Elena yrittää lohduttaa vanhempia, vaikka todellisuudessa he käyvät häntä sääliksi.

– Miten niin hän voi hyvin? Vaikka joutui virumaan yön ties missä, pojan äiti rohkaistuu sanomaan.

– Hän voi joka tapauksessa paremmin kuin kidutettu tyttö, jota hän katsoi koneeltaan. Tyttö sai kärsiä hirvittävästi kuolemaansa